

MRVICE SRCA

Misli uz knjigu kratkih priča Nikole Kuzmičića, *NJ...*, Biblioteka "Svitanje" 1, Župni ured Pujanke, Split 1997., 104 stranice.

Ljekovito je susresti u ovom tehniciziranom svijetu još pokojega poklonika mrvica srca, tragača za krijesnicama dobrote u tmurnim noćima slabosti i zla koje tvorimo i koje nas okružuje.

Kad su mi obećali pokazati ove tekstove, i ne znajući koliko se blago u njima krije, obradovao sam se! A kad sam se trebao potruditi da ugledaju svjetlo dana, prepao sam se, ne znajući naći potrebiti novac. Rekoh prijatelju, pjesniku, kako mi je ponuđen prekrasan tekst. "Pogledaj ga, malo pročitaj, razmisli, bismo li mogli što učiniti. Da se tiska u Zagrebu i prezentira i distribuira, jer mi smo u Splitu ipak samo provincija."

"Oh, znaš, imam tako puno posla, ne mogu ti ništa obećati. Usput rečeno, ni zamisliti ne možeš koliko me ljudi opsjedaju svojim tekstovima. Da ih pročitam, prokomentiram, preporučim... a meni je nakon prve stranice koji put poprilična muka..."

"Dobro, ne inzistiram, ponesi sa sobom, pa ćemo vidjeti..."

I uze on omot s listovima, činilo mi se, prihvaćajući ga kao križ izrastao iz tla našeg prijateljstva. I ujutro me zove. Telefonom s posla. "Slušaj, pročitao sam. U dahu. Prekrasna je to knjiga. Nisam se mogao odvojiti dok sve nisam pročitao. Ponešto i dvaput." Vjerujem mu. A on nastavi: "Na omotnici je Nikolin broj telefona. Baš ću ga nazvati. Kako je prekrasno da pored nas još ima takvih ljudi!" I čuli su se, razgovarali. I razumjeli, mislim, baš onoliko koliko treba. Upravo toliko. Kao ljudi.

Za koji dan čujem, župnik i kapelan na Pujankama već su se dogovorili. A mene je sada sram što nisam uspio učiniti ništa drugo doli svojedobno smjestiti nekoliko Nikolinih stihova u časopis *Crkva u svijetu*. I više puta izmoliti njegov križni put.

Ovo sam započeo pisati u ponedjeljak navečer, u deset i po. Pogasivši sva svjetla i otvorivši prozor širom. Nebo je vedro. Da mi zvijezde budu svjedoci da ne lažem. I toplina ljetne noći. I isti oni zidovi u kojima je i Nikola tražio smjer svoje duše.

Sad je već jedanaest i petnaest. Pisanje mi je prekinuo telefon. Poziv iz župe u kojoj sam davno bio kapelan, odakle je moj prijatelj svojedobno pošao u sjemenište. U međuvremenu je u Zagrebu, kao i Nikola. Otac, koji je radio u Njemačkoj, prije nekoliko godina je na građevini smrtno stradao. I brat mojega prijatelja, koji je čitav Domovinski rat proveo na južnoj bojišnici, danas je smrtno

stradao. Mater će svisnuti od boli. Čitav njezin život nije drugo doli niska križeva. To i te kako dobro znam... Ali znam da će se njezine oči izbistriti. Pred oltarom. Snagom vjere.

Razmišljam, što ja to zapravo upisujem na ovu svjetleću ploču preda mnom. Trebao bih predstaviti knjigu koja odiše radošću. Optimizmom. Zahvalnošću. U punoj realnosti života. Nakon što se vratim s Lovrinca, gdje kanim ispratiti kolegu, prijatelja svećenika, fra Ignacija, koji danas umrije od zloćudne bolesti.

Trebao bih progovoriti o knjizi koja započinje tepanjem. NJ... Nikola+Jasna i tri točke koje slijede. Tepanje natkrto tugom. Njoj i njemu. Ali posebice Njemu, pisanom velikim slovom. A onda i svima njima... A oni znaju da su to baš oni. Koji tepanje prepoznaju.

Stoga neću ništa prepričavati. Uzmite i pročitajte. Trideset tri kratke priče. O ljubavi. Prijateljstvu. O cvijeću i procesiji za križem, snješku na Hvaru i nesređenoj učiteljici... Pročitajte prisposobu o muhi na zidu i o molitvi za budućeg bračnog druga. Ako vam se srce ne takne, nema vam pomoći! I ne bojte se kad vam srce zaigra od radosti, čak i ako vam je to davno zaboravljeni osjećaj!

Večeras sam tužan. A kad sam tužan, ne znam pričati! Ni pisati. Pa čak ni moliti. Nikola, uzet ću opet večeras, kao sinoć, ovu malu nisku složenu od nanizanih svjetlećih krijesnica i zaprositi ne bi li se barem kakvo zrnce dobrote uhvatilo na moje sandale i ozarilo ove prašnjave pute kojima svednevice hodim.

Sretan je čovjek koji se je sreo. Susreo. Koji je susreo Susretnika. Ponaosob velikog Susretnika, Prijatelja. Dragog. Nesretan je čovjek koji se nije susreo nego i dalje zatvara oči i prolazi pokraj. Ne shvaćajući da je u susretu sreća. Kako li je dragocjeno svjedočanstvo pravog Susreta.

Nikola, tebi i Jasni, jer mi se čini da bez nje ovih priča ne bi bilo, hvala za ovo malo čudo. Za prijeki lijek suprotiva naše nevjere u dobrotu i ljubav. I neka priča tko što hoće, ali i da ne napišeš više ništa, zaslužio si mjesto u antologiji. Dragocjenih mrvica srca.

Tebi i svima koji su ti pomogli da nam ovaj dar do srca dođe, hvala.

Ante Mateljan

EKUMENIZAM BEZ ILUZIJA

U austrijskom gradu Grazu održan je od 23. do 29. lipnja ove godine Drugi europski ekumenski skup na temu: *Pomirenje - dar Božji i izvor novoga života*. Nakon prvoga takvog susreta kršćana u Baselu prije osam